

[Ritt Bjerregaard]

skabe et bedre samfund. De unge må have et grundlag for at gå i gang, for at opbygge en optimisme. Vi må give dem en garanti for, at samfundet vil ofre, hvad det koster, for at de kan få en uddannelse eller et arbejde.

De unge er selv en del af samfundet, og de må naturligvis drages med ind i løsningen af problemerne. Løsningen er et fælles ansvar for alle i samfundet. Indsatsen skal derfor ikke gøres *for* de unge – den skal gøres sammen *med* de unge.

Det er i alles interesse, at garantien udstedes allerede i denne folketingssamling. Et særligt ansvar har naturligvis regeringen for, at dette samfundets mest påtrængende problem finder en reel og troværdig løsning. Ved en konkret og positiv indsats her og nu gør man en uvurderlig indsats for fremtiden.

Lone Dybkjær (RV):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om et 10 punkts program for voksenundervisning og folkeoplysning.

(Beslutningsforslag nr. B 30).

Med det fremsatte beslutningsforslag om et 10 punkts program for voksenundervisning og folkeoplysning ønsker forslagsstillerne at give voksenundervisningen en stærkere placering i 80ernes uddannelsespolitik.

Der skal henvises til, at folketinget i 1969 vedtog en lignende folketingsbeslutning om en reform af de grundlæggende skoleuddannelser i form af et 9 punkts program for folkeskolen, se Folketingstidende 1968-69, forhandlingerne sp. 3468, 4364 og 7344, tillæg A sp. 3741, tillæg B sp. 2251 og tillæg C sp. 883.

9 punkts programmet er siden virkeliggjort ved en etapevis gennemførelse, og erfaringerne med en sådan fremgangsmåde er gode.

I 1980 vedtog folketinget en beslutning om ungdomsuddannelserne også i form af et punktprogram, som nu er under gennemførelse, se Folketingstidende 1979-80 (2. samling), forhandlingerne sp. 6193, 7316 og 10974, tillæg A sp. 4105, tillæg B sp. 1513 og tillæg C sp. 575.

Efter forslagsstillernes opfattelse ligger beslutningsforslaget om voksenundervisningen og folkeoplysningen i naturlig forlængelse af de hidtidige initiativer i bestræbelserne

for at udforme og tilrettelægge en sammenhængende, tidssvarende og fremadrettet uddannelsespolitik.

Forslaget er en genfremsættelse af et ligelydende forslag, som blev fremsat første gang den 1. marts 1983.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 10:

Forslag til folketingsbeslutning om fremme af ligestilling mellem kønnene ved udpegning af medlemmer til offentlige udvalg, nævn, kommissioner m.m.

Af Niels Helveg Petersen (RV) m.fl.
(Fremsat 25/10 83).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Statsministeren (Poul Schlüter):

Man kommer ikke uden om det: det går virkelig alt for langsomt i Danmark med at komme væk fra indarbejdede vaner og traditioner, som har lagt det faste mønster, at kvinder kun som sjældne undtagelser udpeges som medlemmer af råd, nævn, udvalg, kommissioner og styrelser og alt, hvad vi har af den slags.

Der har i årevis været arbejdet for en højere grad af ligestilling, men jeg føler trang til at sige uden forbehold i dag, at arbejdet ikke er lykkedes i en rimelig udstrækning. Også min forgænger som statsminister har gennem henstillinger til ministrene og andre tilstræbt en mere brugelig balance i den kønsmæssige sammensætning af udvalgene, men efter min opfattelse har det ført til alt for lidt.

Gennem årene fra 1976 til 1980 voksede kvindernes deltagelse med en så aldeles uacceptabel faktor som 7 promille. Det går kort sagt for langsomt.

I tilfælde, hvor det kan være en absolut forudsætning for deltagelse i nævns- eller udvalgsarbejde, at de pågældende besidder ganske specifikke tekniske kvalifikationer på højt specialiseret niveau, kan man måske finde en tålelig forklaring på, at kvinder i sådanne eksempler er stærkt underrepræsenterede. Men efter den holdning, jeg har til hele